

Чинники, що визначають вартість підприємства можна розділити на фінансові та нефінансові (організаційні). Основною метою виявлення чинників, що визначають вартість підприємства, є створення системи показників, за допомогою якої можна було б адекватно оцінити результативність діяльності підприємства та здійснювати постійний її контроль. Відбір факторів має базуватися на показниках, які є індикаторами вартості підприємства, а, отже, і індикаторами економічної безпеки підприємства.

Таким чином, склад чинників вартості підприємства, що впливають на його економічну безпеку, залежить від декількох узагальнених причин:

1. Загальний стан зовнішнього та внутрішнього середовища, який впливає на різні складові економічної безпеки підприємства;

2. Якісні характеристики та природи діючих чинників, оскільки, певні з них пов'язані між собою та їхні взаємини можуть підсилити або послабити дію інших чинників;

3. Стадії життєвого циклу та цілей управління підприємством;

4. Спрямованість системи управління підприємством на вартісно-орієнтоване управління та визнання важливості ролі чинників, які формують вартість підприємства, для забезпечення бажаного рівня його економічної безпеки;

5. Вибір одного або кількох методів оцінювання вартості підприємства, що пропонують три підходи: майновий, прибутковий та порівняльний.

Відтак, система ключових факторів вартості має будуватися та оцінюватися по економічним цілям підприємства і конкретним завданням системи його економічної безпеки.

Список літератури:

1. Ільяшенко С. Н. Составляющие экономической безопасности предприятия и подходы к их оценке / С. Н. Ильяшенко // Актуальні проблеми економіки. – 2003. – № 3. – С. 12-19.
2. Іванюта Т. М. Економічна безпека підприємства / Т. М. Іванюта, А. О. Заїчковський. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 256 с.
3. Філіппова С. В. Управління ризиком вартості підприємства, як невід'ємна складова системи економічної безпеки в умовах невизначеності / С.В. Філіппова, С.А. Нізяєва // «Вісник економіки транспорту і промисловості». – Вип. 38 (Дод.). – Харків: Укр-ДАЗТ, 2012. – С. 124-128.
4. Філіппова С.В. Аналітичні інструменти системи економічної безпеки суб'єктів господарювання : [моногр.] / С.В. Філіппова, С.А. Нізяєва – Донецьк: Вид-во «Ноулідж» (донецьке відділення), 2012. – 179 с.

К.е.н., доц. Ковтуненко К.В., Гутарева Ю.В.

ОСНОВНІ ПІДХОДИ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ КОМЕРЦІАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙ ДЛЯ ПІДПРИЄМСТВ ПРОМИСЛОВОСТІ

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

Науково-технічний прогрес не стоїть на місці, він існує завдяки науковцям та винахідникам, які удосконалюють наше життя не тільки у побуті, а й в глобальних масштабах. Однак, створити винахід – це ще не запорука успіху, його ще необхідно довести до ринку, тобто комерціалізувати. Саме комерціалізований винахід стає товаром, придатним до користування. З іншого боку – з боку підприємництва, – комерціалізація інновацій необхідна для отримання прибутку, адже це є метою кожної компанії.

Як свідчить світовий досвід, впровадження інновацій на підприємстві в останні роки стає все більше динамічним процесом. Не залишається осторонь від цієї тенденції і Україна. Згідно з пріоритетами, означеними в «Стратегії економічного і соціального розвитку України (2004-2015 рр.)», «основою стратегічного курсу, його базовим принципом має стати реалізація державної політики, спрямованої на запровадження інноваційної моделі структурної перебудови та зростання економіки, утвердження України як конкурентоспроможної високотехнологічної держави...» [1].

Тому питання розвитку інноваційної комерціалізації підприємств промислової галузі як провідної ланки економіки України є актуальним для сьогодення.

Метою дослідження є порівняльний аналіз різних тлумачень поняття «комерціалізація» зарубіжних та вітчизняних науковців, для того, щоб розробити більш досконале поняття терміну «комерціалізація» для підприємств промисловості.

Як вітчизняній, так і світовій науковій літературі властива багатогранність поглядів на сутність поняття «комерціалізація».

Для визначення особливостей поняття «комерціалізація» доцільно проаналізувати погляди українських та іноземних науковців на нього.

На думку Загороднього А.Г. та Вознюк Г.Л. комерціалізація – це широке використання комерційних засад в економіці, зростання кількості комерційних структур; підпорядкування діяльності підприємства виключно меті отримання прибутку [2, с. 271].

Мешко Н.П., Робота П.В. зазначають, що метою здійснення процесу комерціалізації є отримання прибутку або іншої економічної вигоди [3, с. 41–42].

Маккой Е.П., Бадінелі Р., Коєбель К.Т., Табет В. визначають комерціалізацію як скоординовані технічний та бізнесовий процеси прийняття рішень (і в результаті дії), необхідних для успішної трансформації нового продукту або послуги від концепції до ринку [4, с. 2].

Р. Бендерієн у своїх працях щодо питання комерціалізації визначає цей процес як перетворення технології на товар. Тобто, це є процес трансформації інноваційної продукції від ідеї і до ринку або від науково-дослідних лабораторій і до підприємств [5, с. 73–85].

Аналіз наукових публікацій українських та зарубіжних вчених свідчить про те, що більшість науковців метою процесу комерціалізації вважає отримання прибутку завдяки виведенню результатів науково-технічної діяльності на ринок.

Недооцінювати накопичений досвід неможливо. Проте більшість авторів надають узагальнююче поняття трактування «комерціалізація», не застосовуючи її безпосередньо до визначеної сфери, зокрема, до промислової галузі України.

Таким чином, на нашу думку, можна запропонувати розглядати комерціалізацію як механізм створення ринкових товарів з результатів інтелектуальної сфери діяльності для впровадження в промислове підприємство.

Список літератури:

1. Стратегія економічного і соціального розвитку України (2004-2015 рр.) «Шляхом Європейської інтеграції» / А.С. Гальчинський, В.М. Геєць та ін. – К.: ІВЦ Держкомстату України, 2004. – 416 с.
2. Загородній А.Г. Фінансово-економічний словник / А.Г. Загородній, Г.Л. Вознюк. – Львів: Вид-во Нац. ун-ту «Львівська політехніка», 2005. – 714 с.
3. Мешко Н.П. Комерціалізація результатів науково-технічної діяльності у сфері міжнародного науково-технічного обміну / Н.П. Мешко, П.В. Робота // Економічний простір. – 2008. – № 12/1. – С. 40-46.
4. Concurrent Commercialization and New-Product Adoption for Construction Products [Електронний ресурс]: (матеріали конф. «The construction and building research conference of the Royal Institution of Chartered Surveyors» COBRA 2008) / Andrew P. McCoy, Dr. Ralph Badinelli, Dr. C. Theodore Koebel, Dr. Walid Thabet // Dublin Institute of Technology, Dublin,

4-5 September 2008; редкол.: Kate Carter [та ін.] – Назва з екрана. – http://www.rics.org/site/download_feed.aspx?fileID=3439&fileExtension=PDF.

5. Bandarian R. Evaluation of commercial potential of a new technology at the early stage of development with fuzzy logic / Bandarian Reza // Journal of Technology Management and Innovation. – 2007. – Volume 2, Issue 4. – С. 73-85.

Крючкова І.Р.

ВИДИ ДЖЕРЕЛ ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

Впровадження інновацій в усіх видах діяльності підприємств потребують фінансових вкладень. На сьогодні в Україні проводиться недостатньо ґрунтовних досліджень цієї проблеми, а саме істотного збільшення обсягу фінансових ресурсів, що направлені на підтримку інноваційної діяльності. Адже Україна за своїм технічним та технологічним станом вже тривалий час не може вийти на перспективні передові рубежі. Звідси виявляється, що хоча попит на інноваційні продукти є завжди, він обмежується фінансовими можливостями, тому в Україні постійно спостерігається негативне становище: інновації необхідно розробляти та впроваджувати, проте не вистачає інвестицій та інвесторів, які могли б надати необхідні фінансові ресурси.

Дослідженням проблематики вибору джерел фінансування інноваційно-інвестиційної діяльності підприємств займається широке коло вітчизняних та зарубіжних учених, зокрема: Баранчаєва В.П., Гринько Т.В., Гриньова В.М., Денисенко М.П., Спіфанова І.Ю., В.Захарченко, Князь О.В., Луциків І.В., Петухова Н.Т., Рудь Н.Т., Руда О.Л., Трифілова А.А., Федулова І.В., Філіппова С.В., Черкасова Т.І. розглядають цей аспект тривалий час.

Головним завданням для науки стає визначення механізмів фінансового забезпечення інноваційного розвитку промислових підприємств в сучасних умовах. Ці механізми можна розглянути в двох групах, відповідно до двох видів – державні ресурси або власні (або ресурси підприємства).

Державні джерела визначає закон України «Про інноваційну діяльність», остання редакція якого відбулася 5 грудня 2012 року. В ньому передбачені такі види фінансової підтримки інноваційної діяльності [1]:

- повне безвідсоткове кредитування (на умовах інфляційної індексації) пріоритетних інноваційних проектів за рахунок коштів Державного бюджету України та коштів місцевих бюджетів;
- часткового (до 50%) безвідсоткового кредитування (на умовах інфляційної індексації) інноваційних проектів за рахунок коштів Державного бюджету України, за умови залучення до фінансування проекту решти необхідних коштів виконавця проекту і (або) інших суб'єктів інноваційної діяльності;
- повної чи часткової компенсації (за рахунок коштів Державного бюджету України, та коштів місцевих бюджетів) відсотків, сплачуваними суб'єктами інноваційної діяльності комерційним банкам та іншим фінансово-кредитним установам за кредитування інноваційних проектів;
- надання державних гарантій комерційним банкам, що здійснюють кредитування пріоритетних інноваційних проектів;
- майнового страхування реалізації інноваційних проектів у страховиків відповідно до Закону України „Про страхування”.

Фінансування інноваційної діяльності за допомогою власних ресурсів, або ресурсів підприємства, здійснюється завдяки розвиненій системі фінансових інститутів